

Kërriçi

Jetonte njëherë një mbret dhe një mbretëreshë, ata ishin të pasur dhe kishin çdo gjë çfarë dëshironin, por vetëm fëmijë jo. Për këtë ankohej mbretëresha ditë dhe natë dhe thoshte: „ Unë jam si një arë, ku nuk mbin asgjë”. Më në fund, zoti ia plotësoi dëshirën e saj. Por fëmija kur lindi, ai s'dukej si një qenie njerëzore, por ai ishte një gomar i vogël. Por kur e pa këtë e ëma, filloi menjëherë të vajtonte dhe të ulërinte. Ajo dëshironte që më mirë të mos kishte pasë fëmijë, sesa një kërraç dhe thoshte që ta hidhnin atë në ujë që ta hanin peshqit. Por mbreti tha: „ Jo, Zoti ma ka falë atë, prandaj ai duhet të jetë fëmiju dhe trashëgimtari im. Dhe mbas vdekjes sime të qëndroj në trashëgiminë mbretërore dhe ta bart kurorën time”.

Kështu kërraçi u rit, shtoi në peshë dhe veshët ju bënë të gjatë e të hollë, drejtë përpjetë. Ai sillej shumë i lumtur, kërcente përreth, luante, por dëshira më e madhe e tij ishte muzika. Kështu që ai një ditë shkoi tek një muzikant i njohur dhe i tha: „ Më mëso zanatin tënd, që ti bie llautës aq mirë, sa i bie ti”.- „ Ah i dashur zotëri i vogël”, u përgjigj muzikanti, „ Kjo do të jetë vështirë për ty, gishtërinjtë e tu nuk janë për një gjë të tillë dhe tepër të mëdhenj. Unë kam frikë se edhe telat mund të këputen”. Por edhe kjo se bindi dot atë. Kërriçi dëshironte dhe duhej patjetër që të mësohej që ti bjer llautës.

Ai ishte i zellshëm dhe këmbëngulë dhe më në fund ai mësoi që ti bjerë llautës aq mirë sa edhe mjeshtri i tij.

Një herë duke shëtitur zotëria i vogël dhe duke u menduar arriti tek një pus. Shikoi brenda dhe pa në ujin e kthjellët, figurën e tij prej kërraçit. U brengos shumë për këtë dhe mori rrugën për në fund të botës. Me vete mori vetëm një çirak besnik. Ata marshuan posht e lartë. Më në fund aritën tek një kështjellë ku sundonte një mbret i moshuar i cili kishte një vajzë të vetme por shumë të bukur.

Kërriçi tha: „ Këtu duam të qëndrojmë”, trokiti në portën e madhe të kështjellës dhe thërriti: „ Jashtë është një buajtës, hapeni portën që të hyj ai brenda”. Por nga që portën nuk e hapi dot kush, u ul, e mori llautën dhe filloi që ti bjerë këndshëm me dy këmbët e tij të parme. Kur e pa një gjë të tillë roja e portës, i hapi sytë dhe me vrap shkoi tek mbreti dhe i tha: „ Atje jashtë para portës është një gomar i vogël që i bie llautës aq mirë sa një mjeshtër”.- „Lëreni që të hyj brenda muzikantin” tha mbreti. Por në të hyrë ai, filluan të gjithë që të qeshnin për këtë kërraç që dinte ti bjerë llautës. Mbreti i dëshpëruar, urdhëroi që kërraçin ta dërgojnë që të haj dhe të rrijë atje tek shërbetorët e tij. Kërriçi i pa kënaqur nga urdhëri i mbretit tha: „Unë nuk jam kërraç i zakonshëm stalle, por jam një kërraç i veçantë dhe trim”. Por ata thanë: „Nëse ti je ky, atëherë shko ti atje tek luftëtarët”. „ Jo”, tha ai „Unë dua të ulem tek mbreti”. Mbreti qeshi dhe tha me guxim: „Po, le të jetë ashtu si dëshiron ti. Kërriç, eja tek unë”.

Më pas e pyeti ai: „Kërraç, si të duket ty vajza ime?” Kërraçi rrotulloi kokën nga ajo, e shikoi, tundi kokën dhe tha: „Nga dukja mirë, si ajo kaq të bukur akoma nuk kam parë”.- „Tani, ti mund të ulesh pranë saj”, tha mbreti. „Kjo më vjen mua për shtat “, tha kërraçi dhe u ul pranë saj. Ai hëngri dhe piu në një mënyrë tepër elegante.

Mbasi që kërraçi i mirë qëndroi në oborrin mbretëror një kohë të gjatë, mendoi duke thënë me vete: Çfarë më ndihmon mua kjo e tëra, ti duhet të kthehesh përsëri në shtëpi.

I mërzitur dhe me kokë të ulur shkoj para mbretit dhe kërkoi nga ai leje për të ikur. Por mbreti e kish atë tani në zemër dhe i tha: „Kërraç, çfarë ke? Ti dukesh i thartë si uthëlla në qyp: Qëndro këtu, unë të jap, çfar ti dëshiron. Dëshiron flori? ”- „Jo”, u përgjigj kërraçi duke tundur kokën. „Dëshiron gjëra të vyera dhe dukat? ”- „Jo”. - „Dëshiron ti gjysmën e perandoris sime? ”-

„Ah jo”. Atëher mbreti tha: „E sikur ta dija unë se çfar do të kënaqte ty: A don ti vajzën time të bukur për grua? ”- „Eh po” u përgjigj gomari, „Këtë do ta dëshiroja me gjithë qejf” Përnjëherë kërraçi ishte shumë i kënaqur dhe dëfryes, ngase kjo ishte ajo çfarë ai dëshironte.

Kështu u organizua një dasmë e madhe. Kur në mbrëmje nusja dhe dhëndri u shoqëruan për tu mbyllur në dhomë, mbreti dëshironte të dijë se mos ai do të bënte ndonjë sher. Dhe urdhëroi një shërbëtorin e tij që të fshihet në dhomë. Por sa hynë të dy brenda, dhëndri shikoi përreth dhe i vuri llozin derës. Duke besuar se janë vetëm në dhomë, kërraçi gjuajti përnjëher lëkurën e tij dhe qëndroi para saj si një princ i bukur. „E shikon ti tani” tha ai „Kush jam unë, e shikon gjithashtu, që unë nuk të isha i pa vlerë” Nusja kur e pa u gëzua shumë, e puthi atë dhe e dashuroi me gjithë zemër.

Por kur erdhi mëngjesi, ai u zgjua dhe veshi përsëri lëkurën e tij. Kujt i shkante dot mendja se çfarë mund të fshehej nën këtë lëkurë të kërraçit. Kur erdhi mbreti aty, thiri: „Eh”- A është zgjuar kërraçi? „Ti dukesh e merzitur”, i tha mbreti vajzës së tij sapo e takoi. Ndoshta për arsye se nuk ke marrë një njeri të vërtetë për burrë!- „Ah jo”, i dashur baba, unë atë e dua aq shumë, sikur të ishte ai një ndër më të bukurit. Dhe unë dua të jem me të gjatë gjithë jetes sime. Mbreti u habit kur dëgjoji këtë. Papritmas erdhi shërbëtori që ishte fshehur në dhomën e tyre dhe ja tregoi të gjitha. Mbreti tha: „Kjo smund të jetë e vërtetë”.- „Atëherë bëni roje vetë natën tjetër, dhe do të shihni ju me sytë e tu dhe e dini çfarë, zotëri mbret? Merreni lëkurën e tij dhe gjuajeni në zjarr. Kështu që atij do t'i duhet të tregojë pamjen e tij të vërtetë”.

„Këshilla e jote është e mirë” tha mbreti. Natën kur ata flinin, ai u fut brenda dhe kur mëbriti tek shtrati i tyre pa nën dritën e hënës një djalosh vigant duke fjetur dhe lëkurën e tij të zhveshur në tokë.

Mbreti ia mori lëkurën dhe ia hodhi jashtë në një zjarr të madh që e kish ndezur vet. Ai qëndroi aty derisa lëkura u dogj e tëra dhe u bë hy. Pasi ai donte të shikonte se si do të sillej grabitësi, qëndroi gjith natën zgjuar duke pritur.

Kur djaloshi u zgjua herët në të zbardhurit, u çua në këmbë dhe donte që të vesh lëkurën e kërriçit. Ai vështroi an e mban por s'po e gjente dot. I frikësuar dhe i mërziur tha: „Tani duhet të shikoj se si mund të iki që këtej”. Duke dalë jashtë nga dhoma, takoi mbretin i cili tha: „ Djali im ku nxiton, çfarë ke ndër mend të bësh? Qëndro këtu, ti je një burrë i bukur, ty s'duhet të të vijë zor nga unë. Unë do të jap tani gjysmën e perandoris time dhe mbas vdekjes time ty do të takoj e tëra”.- „ Kështu dëshiroj unë, që një fillim i mirë të ketë edhe fundin e tillë”. Tha djaloshi, „Unë do të ri tek ju”. Mbreti ja dha gjysmën e perandorisë dhe kurë ai mbas një viti vdiq, atij i takoi e gjithë perandoria, kurse mbas vdekjes së babait të tij, iu shtua edhe një tjetër. Dhe kështu jetoi ai plot begati.